

Легенда про дерева

Віктор Зубар

Там на горі розкрилось місто,
Будівлі сірі, кам'яні, високі
Стояли, мов сухотники худючі...
Кістляве місто дихало у небо
Отруйним чадом — пролітали птиці
І падали додолу, непритомні...
З високих труб курилися дими
Кудлаті, мов собаки. Лабіринтом
Глибоких вулиць сновигали люди
І спрагло дихали, побляклими вустами
Ловили вбоге на озон повітря...

Ніде у тому місті не росли
Ні трави, ні косиці, ні дерева,
Лиш від карнизу одного віконця
Берізка тонко віта зеленіла.
Довкола міста вигорілий степ
Лежав горілиць, затаївши подих.
Та іноді пливли на дні блакиті
Хмарини ялові, пусті. Вуглиста каня
Просила марно свіжої краплини...

Там кілька років дівчина хворіла:
Так тихо мерхне вереснева днина —
Прозорі очі наливались млою,
А тіло затерпало, наче камінь...
Юнак, що вірно дівчину любив,
Стояв напружений, німий, немов струна,
Яка — ще мить — і трісне, і урветься,
І зойкне болісно!.. Одначе не заплавав,
Лише тужливо глянув на кохану
І прочинив вікно. Тонка берізка,
Яка росла на кам'янім карнизі,
Гілками потяглася до кімнати,
До хворої зеленими листками
Залебеділа ніжно, як дитина.
Один листок вологий відірвався,

Упав на груди дівчини прив'ялі,
І диво сталось — затремтіли вії,
Обличчя прояснилося, як небо,
По довгій і нудній сльоті!
Однак вона в пробудженні такому пробула
Недовго, кілька хвиль, і знов пірнула
В глуху дрімоту, мертве забуття...

Та віра у життя, у порятунок
У хлопця народилася! Догадка
Його осяяла, як блискавка хмарину!
Тоді юнак гукнув у світ широкий, шумливо люди хлинули. Машини
З гримучими моторами у грудях,
Не знаючи втоми працювали,
І виривали із землі каміння —
Велике, кострубате, мертвотіле,
Ажгнулося залізо, сталь бриніла.
Машини й люди розправляли землю,
В пухку ріллю, провіяну повітрям,
Вгортали зерна наливні, ядерні.
І вирости дерева незвичайні.
Здоровані! На буйнім верховітті
Гойдалось сонце. У колисці лісу
Хмарини ніжились. Росли, повніли, зріли,
Єднаючись над містом. Вдарив грім!

І полетіли перші повні краплі
На спраглий площі, на дахи іржаві.
З гармидером, з утіхою та сміхом
Промоклий вітер відчинив вікно,
В кімнату влив бадьорого повітря,
Обдавши юнку. Животворні краплі
Упали їй на вії, темні очі —
І дівчина прозріла! Стрепенулась!
З душливої постелі піднялась,
Прозорою рукою повела
По тихому чолі — і усміхнулась!..

Гроза стихала. Колосилось сонце
В останніх краплях. У вікно відкрите
Лилася повінь синього озону,

Який перецвітав палким рум'янцем
На щоках юнки. Увійшов наш легінь,
Промоклий, наче хлющ. Він біг
Із лісу буйнолистого по травах,
Під проливним дощем тропічно-теплим,
Надіючись на вибороне щастя.
І от кохана дівчина вітає
Його рукою, повною життя.

Та це не все. Здоровані-дерева
Пустили дужі корені під містом,
Піднявши вгору пагони тужаві,
Крізь мури, крізь підлоги та бетони
В будинки пробивалися відважно
І з поверху на поверх проникали,
З кімнати у кімнату проростали
І піднімались гордо над дахами.
Круте галуззя просувало руки
На двір крізь вікна. Місто оживало
У брунькоцвітті, зовучи до себе
Гарячих бджіл і пав, і солов'їв...